

Sygn. akt I C 1384/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2021 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

po rozpoznaniu 22 lipca 2021 r. w G.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. H. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w G. (poprzednio: Towarzystwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w G.)

o pozbawienie tytułu egzekucyjnego wykonalności

I. pozbawia tytuł egzekucyjny – nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym wydany przez Sąd Rejonowy w Gdyni 16 czerwca 2004 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 791/04, zaopatrzony w klauzulę wykonalności z 7 stycznia 2005 r., a następnie w klauzule wykonalności na rzecz następcy prawnego postanowieniem z 20 lutego 2017 r. – w części, tj. co do zasądzonych odsetek umownych za okres od 17 czerwca 2003 r. do 5 grudnia 2013 r., zaś w zakresie zasądzonych odsetek umownych za okres od 6 grudnia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. – ponad wysokość odsetek maksymalnych, a od 1 stycznia 2016 r. – ponad wysokość maksymalnych odsetek za opóźnienie;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. na rzecz J. H. (1) kwotę 3617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 1250 zł (tysiąc dwieście pięćdziesiąt złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

o.o.i.Sygn. akt. I C 1384/19

o.o.a.o.a.UZASADNIENIE

Powód J. H. (2) pozwem z dnia 31 października 2019 r., skierowanym przeciwko pozwanemu Towarzystwu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (obecnie (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G.), wystąpił o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygn. akt I Nc 791/04, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 7 stycznia 2005 r., a następnie w klauzulę z dnia 20 lutego 2017 r. na rzecz Towarzystwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.. Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych oraz o udzielenie zabezpieczenia powództwa poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego działającego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk - Północ w Gdańsku T. P. pod sygn. akt Km 2050/19.

W uzasadnieniu pozwu podnosił zarzut przedawnienia roszczenia objętego tytułem egzekucyjnym.

Postanowieniem z dnia 21 listopada 2019 r. Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku zabezpieczył powództwo powoda o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku T. P. pod sygn. akt Km 2050/19 do czasu prawomocnego zakończenia postępowania.

Pozwany w odpowiedzi na pozew uznał powództwo w zakresie przedawnionych, odsetek ustawowych za okres od dnia 17 czerwca 2004 r. do dnia 5 grudnia 2013 r., wnosząc o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie. Jednocześnie wniósł o zasądzenie od powoda, na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazywał na 10 - letni termin przedawnienia roszczenia, a nie 6 - letni, podnoszony przez powoda. Argumentował, że roszczenie uległo przedawnieniu jedynie w zakresie odsetek od 17 czerwca 2003 r. do 5 grudnia 2013 r., tym niemniej ograniczył on postępowanie egzekucyjne do kwot nieprzedawnionych, tym samym nie dał podstaw do wytoczenia powództwa. Podnosił, iż termin przedawnienia ulegał licznym przerwom: na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, który rozpoczął bieg ponownie od dnia 7 stycznia 2005 r., następnie uległ kolejnemu przerwaniu na skutek złożenia wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w dniu 31 maja 2005 r. i rozpoczął ponowny bieg po jego umorzeniu w dniu 1 kwietnia 2008 r. Kolejna przerwa biegu przedawnienia nastąpiła na skutek złożenia wniosku w dniu 5 grudnia 2016 r. przez pozwanego o nadanie klauzuli wykonalności na swoją rzecz, która została nadana 20 lutego 2017 r., zaś ostatni raz przerwanie biegu terminu przedawnienia nastąpiło w dniu 31 maja 2019 r., w wyniku złożenia przez pozwanego wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Jednocześnie pozwany podkreślał, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie w pozostałym zakresie, z uwagi na wyegzekwowanie roszczenia wynikającego z nakazu zapłaty co do przekazanej pozwanemu kwoty 5.001,33 zł.

Na rozprawie w dniu 14 lipca 2021 r. strona powodowa doprecyzowała treść żądania pozwu wskazując, iż wnosi o zmianę nakazu zapłaty w zakresie odsetek, przekraczających stopę maksymalną, podtrzymując roszczenie w pozostałym zakresie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Prawomocnym postanowieniem z dnia 7 stycznia 2005 r., na wniosek wierzyciela z dnia 14 grudnia 2004 r. Sąd Rejonowy w Gdyni nadał klauzulę wykonalności na nakazowi zapłaty, wydanemu w postępowaniu upominawczym w dniu 16 czerwca 2004 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 791/04 na mocy którego zasądzono od J. H. (2) na rzecz (...) im. F. S. w G. kwotę 5.752,70 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 40% rocznie od dnia 30 kwietnia 2004 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.345,10 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

okoliczności bezsporne, nadto dowód: prawomocny tytułu wykonawczy – k. 91-92, wniosek o nadanie klauzuli wykonalności – k. 93-94.

W oparciu o wskazany tytuł wykonawczy, pismem z dnia 31 maja 2005 r. wierzyciel (...) im. F. S. w G. wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko J. H. (2). Postępowanie umorzono jako bezskuteczne postanowieniem komornika sądowego H. K. z dnia 1 kwietnia 2008 r. sygn. akt KM 1469/05.

dowód: kopia wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego – k. 43-43 verte, kopia postanowienie z dnia 30.12.2006 r., k.44-44 verte, pismo z dnia 13 listopada 2020 r. – k. 116.

Wnioskiem z dnia 25 listopada 2016 r. Towarzystwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wystąpiło o nadanie klauzuli wykonalności na swoją rzecz – nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygn. akt I Nc 791/04 J. H. (2).

bezsportne, nadto: wniosek o nadanie klauzuli wykonalności – k.68-68 verte.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 20 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy w Gdyni sprawie o sygn. akt I Co 705/16 nadał na rzecz Towarzystwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygn. akt I Nc 791/04 przeciwko J. H. (2).

bezsporne, nadto: postanowienie – k.69-69 verte,73-75.

Z wniosku Towarzystwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. z dnia 31 maja 2019 r. Komornik Sądowy działający przy Sądzie Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku T. P. wszczął postępowanie egzekucyjne o sygn. akt Km 2050/19 przeciwko J. H. (2) na podstawie tytułu wykonawczego nakazu zapłaty wydanemu w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygn. akt I Nc 791/04, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 20 lutego 2017 r., postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności, wydanego przez Sąd Rejonowy w Gdyni z dnia 20 lutego 2017 r., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 20 lutego 2017 r.

bezsporne, nadto: wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego – k.76-78, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji – k.79-79.

Na dzień 17 grudnia 2019 r. w toku postępowania egzekucyjnego Km 2050/19 wierzycielowi przekazano kwotę 5.001,33 zł, dłużnik dokonał wpłat na kwotę 11.788,54 zł.

bezsporne, nadto: raport spłaty – k. 52.

Na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. doszło do połączenia spółki pod firmą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo – akcyjna ze spółką (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G..

bezsporne, nadto aktualny odpis KRS – k. 125-126.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd oparł swe ustalenia w zakresie stanu faktycznego, który był w istocie bezsporny, na podstawie dokumentów oraz kopii dokumentów złożonych do akt sprawy, bowiem ich autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, jak również Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania ich prawdziwości.

Poza sporem była kwestia legitymacji procesowej stron.

Zgodnie z treścią art. 840 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

1. przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;
2. po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

Z powyższego przepisu wynika, że obowiązkiem strony powodowej było wykazanie wszelkimi obiektywnymi dowodami, iż odpadł obowiązek spełnienia świadczenia objętego treścią tytułu wykonawczego.

Zasadności żądania pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności strona powodowa upatrywała w przedawnieniu roszczenia. Strona pozwana w sposób jednoznaczny przy pierwszej czynności procesowej - w odpowiedzi na pozew uznała żądanie pozwu co do odsetek od 17 czerwca 2004 r. do dnia 5 grudnia 2013 r.

W myśl art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba, że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Kontrola sądu jest ograniczona jedynie do przesłanek wymienionych w treści omawianego przepisu, a mianowicie związanie owo nie następuje, jeżeli uznanie jest sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierza do obejścia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej i Administracyjnej z dnia 14 września 1983 r., III CRN 188/83). Sąd nie stwierdził jednak zaistnienia żadnej z ww. przesłanek, zwłaszcza, że okoliczności wskazywane przez strony znalazły potwierdzenie w treści wspomnianych dokumentów – niewątpliwie roszczenie objęte zaskarżonym tytułem uległo przedawnieniu.

W zakresie niepodlegającym uznaniu, powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W świetle przytoczonej powyżej treści przepisu art. 840 § 1 k.p.c. nie ulega wątpliwości, że przedawnienie wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym może stanowić podstawę powództw przewidzianego w art. 840 § 1 k.p.c. (por. orzeczn. SN z dnia 27.02.1969 r., II CZ 37/69, OSPiKA 1970, nr 2 poz. 34, z dnia 13.04.1972 r., I Cz 35/72, GsiP 1972, Nr 21, s.2). Stanowisko takie aprobowane jest także w doktrynie (por. Z Świeboda „Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne”, Komentarz, Wydawnictwo prawnicze, Warszawa 1994 r. str. 136). Podobnie wypowiedział się E. W. (Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne. Komentarz, Warszawa 1972, s.289). Może być ono podnoszone jedynie w toku postępowania wywołanego wniesieniem powództwa w trybie art. 840 § 1 k.p.c.

Sporny był okres przedawnienia mający zastosowanie w niniejszej sprawie.

Zgodnie z art. 125 § 1 k.c. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 lipca 2018 r.), roszczenie stwierdzone prawomocnym wyrokiem przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczenia byłby krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu.

Zgodnie z art. 353 k.p.c. do nakazów zapłaty stosuje się odpowiednio przepisy o wyrokach, jeżeli kodeks nie stanowi inaczej.

Zgodnie z art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. (Dz.U. poz. 1104) do przysługujących konsumentowi roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych, których terminy są określone w art. 125 § 1 k.c., stosuje się przepisy w brzmieniu dotychczasowym.

Zgodnie natomiast z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Przerwanie biegu przedawnienia ma skutek niweczący w stosunku do biegu tego terminu co oznacza, że czas terminu przedawnienia, który upłynął do czasu zaistnienia przerwy uważa się za niebyły. Dłużnik po przerwaniu biegu terminu przedawnienia znajduje się w takim położeniu prawnym, jaki istniał, gdy jego roszczenie stało się wymagalne. Zgodnie z art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu biegu terminu przedawnienia biegnie ono na nowo, a bieg terminu przedawnienia zaczyna biec od dnia następnego po zakończeniu przerwy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt sprawy niniejszej wskazać należy, iż termin przedawnienia ulegał kilkakrotnie przerwaniu na skutek działań podejmowanych przez poprzedniego, jak i obecnego wierzyciela tj. w wyniku złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, wówczas bieg terminu przedawnienia rozpoczął się ponownie od dnia 7 stycznia 2005 r. Następnie termin przedawnienia uległ kolejnemu przerwaniu w wyniku złożenia wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w dniu 31 maja 2005 r. Z tego też powodu termin przedawnienia rozpoczął ponowny bieg po umorzeniu rzeczonoego postępowania egzekucyjnego w dniu 1 kwietnia 2008 r. Kolejna przerwa biegu przedawnienia nastąpiła na skutek złożenia wniosku w dniu 5 grudnia 2016 r. przez pozwanego o nadanie klauzuli wykonalności na swoją rzecz, co miało miejsce 20 lutego 2017 r. W dniu 31 maja 2019 r. pozwany

złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, w konsekwencji czego doszło ponownie do przerwania biegu terminu przedawnienia.

Tym samym w niniejszej sprawie znajduje zastosowanie art. 125 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 lipca 2018 r.

Niemniej w ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nastąpiło po powstaniu tytułu egzekucyjnego zdarzenie uniemożliwiające egzekwowanie roszczenia co do odsetek umownych za okres od 17 czerwca 2003 r. do dnia 5 grudnia 2013 r. zaś w zakresie odsetek umownych za okres od 6 grudnia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. ponad wysokość odsetek maksymalnych, a od 1 stycznia 2016 r. ponad wysokość odsetek maksymalnych odsetek za opóźnienie. Na mocy nowelizacji Kodeksu cywilnego dokonanej ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2005r., Nr 157, poz. 1316) maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie mogła w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego (...) (art. 359 § 21 k.c.), zaś w razie gdy wysokość takich odsetek przekraczała wysokość odsetek maksymalnych, należały się odsetki maksymalne (art. 359 § 22 k.c.). Unormowanie to nie mogło zostać wyłączone ani ograniczone wołą stron (art. 359 § 23 k.c.). Co do zasady przedstawiona zmiana weszła w życie z dniem 20 lutego 2006 r., zaś stosownie do art. 5 powołanej ustawy zmieniającej, nowe przepisy stosuje się do czynności prawnych dokonywanych po jej wejściu w życie, wobec czego do umów zawartych przed wejściem w życie ustawy zmieniającej nadal miały zastosowanie przepisy dotychczasowe. Tym niemniej rewolucyjny charakter tej nowelizacji, jak też jej znaczenie z punktu widzenia obrotu prawnego, prowadzą do wniosku, że - jakkolwiek nowe przepisy nie mają zastosowania do czynności prawnych sprzed wejścia w życie ustawy - istniejące już w dacie wejścia w życie tej ustawy zobowiązania należy oceniać z uwzględnieniem nowych przepisów. Pogląd taki wyraził również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 grudnia 2007 r. sygn. IV CSK 320/07 (niepubl.), wskazując, że treść nowego art. 359 § 21 k.c. może stanowić przesłankę dokonywanej w toku procesu oceny, czy konkretne odsetki umowne mieściły się w dozwolonej stronom swobodzie kształtowania treści stosunku prawnego, czy też nie. Podobne zapatrywanie odnośnie umów zawartych przed wejściem w życie przywołanej ustawy zmieniającej wyraził Sąd Najwyższy również w wyroku z dnia 3 lipca 2008 r. sygn. IV CSK 81/08 (niepubl.), stwierdzając, że rozwiązania prawne z art. 359 § 21 k.c. i § 23 k.c. mogą stanowić jedno z kryterium oceny, czy konkretne odsetki umowne mieściły się w dozwolonej stronom swobodzie kształtowania stosunku prawnego. Stanowisko to Sąd Najwyższy zaaprobował w wyrokach: z dnia 9 lutego 2012 r., III CSK 181/11 (OSNC 2012/7-8/101), z dnia 12 października 2011 r., II CSK 690/10 (OSNC - Zbiór dodatkowy, (...)) oraz z dnia 27 maja 2010 r., III CSK 230/09 (niepubl.).

Choć do powództw opozycyjnych, w zakresie, w jakim mogłyby prowadzić do naruszenia powagi rzeczy osądzonej, podchodzić należy w dużą dozę ostrożności, to jednak trzeba mieć na względzie, że nowelizacja dokonana powołaną powyżej ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. zmieniła sposób myślenia o odsetkach umownych oraz punkt odniesienia zasad współżycia społecznego w ocenie takich odsetek. Wobec tego sama istotna zmiana systemu prawa cywilnego materialnego w tym zakresie może zostać uznana za zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie nie może być egzekwowane, o jakim mowa w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Co do zasady brak jest definicji zdarzenia, o którym mowa w powołanym przepisie. Generalnie przyjmuje się jednak, że winno ono leżeć w sferze prawa materialnego. Zdaniem Sądu w tych kategoriach winna być rozpatrywana również istotna zmiana przepisów prawa, mająca charakter systemowy. W konsekwencji, gdy orzeczenie sądowe nakazujące zapłatę sumy pieniężnej wraz z odsetkami umownymi przewyższającymi czterokrotność stopy kredytu lombardowego (na gruncie niniejszej sprawy są to odsetki w wysokości 40% rocznie) zapadło przed dniem 20 lutego 2006 r., to wejście w życie powołanych uregulowań z art. 359 § 21, 22 i 23 k.c. należy rozpatrywać jako zdarzenie, o którym mowa w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. i tak też okoliczność ta została przez Sąd orzekający w niniejszej sprawie potraktowana.

Zważywszy w tym kontekście na zasadę współżycia społecznego, jaką jest zakaz lichwy, Sąd przyjął, iż postanowienie zastrzegające odsetki umowne przekraczające wskazane powyżej odsetki maksymalne, i wynoszące aż 40% w stosunku rocznym, należało ocenić, począwszy od 6 grudnia 2013 r., jako nieważne (art. 58 § 2 k.c.; zob. również art. 58 § 3 k.c.).

Tym samym odsetki umowne, które w tytule wykonawczym określone zostały na 40% w stosunku rocznym, nie mogą począwszy od 6 grudnia 2013 r., przekraczać wysokości obowiązujących od tej daty maksymalnych odsetek wynikających z czynności prawnej, równej czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego (...)

Dokonując oceny w przedmiocie nadmierności egzekwowanych od powoda na podstawie objętego powództwem tytułu wykonawczego odsetek, nie sposób też pomijać zmiany Kodeksu cywilnego wprowadzonej z dniem 1 stycznia 2016 r. przepisami ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830). Stosownie do przepisów art. 56 a contrario i art. 57 tej ustawy, art. 481 § 21 k.c. w nowym brzmieniu stosuje się począwszy od dnia wejścia w życie ustawy zmieniającej, również do odsetek wynikających z czynności prawnych zdziałanych przed 1 stycznia 2016r., za okres od tej daty. Również ta nowelizacja, modyfikując wysokość odsetek umownych określonych w tytule wykonawczym, stanowi zdarzenie, wskutek którego przedmiotowe odsetki nie mogą być egzekwowane w zakresie wykraczającym ponad ich maksymalną wysokość obowiązującą od 1 stycznia 2016 r. Począwszy od 1 stycznia 2016 r. maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (art. 481 § 21 k.c.), które równe są sumie stopy referencyjnej (...) i 5,5 punktów procentowych (art. 481 § 2 k.c.). Zważywszy, że aktualną stopę referencyjną (...), należy jednocześnie stwierdzić, iż wartościom tym daleko do 40% w stosunku rocznym. Zważywszy również w tym zakresie na zasadę współzycia społecznego, jaką jest zakaz lichwy, Sąd przyjął, iż postanowienie zastrzegające odsetki umowne przekraczające wskazane powyżej odsetki maksymalne, i wynoszące aż 40% w stosunku rocznym, należało ocenić, począwszy od 1 stycznia 2016 r., jako nieważne (art. 58 § 2 k.c.; zob. również art. 58 § 3 k.c.).

W pozostałym zakresie powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zauważyć trzeba, iż w razie zaspokojenia roszczenia z egzekucji na podstawie danego tytułu wykonawczego odpada możliwość wytoczenia powództwa przeciwegzekucyjnego przewidzianego w art. 840 k.p.c., gdyż zgasła wykonalność wykonanego tytułu wykonawczego. Powództwo przeciwegzekucyjne może być realizowane tylko pod warunkiem, że istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dn. 04.04.2002r., I PKN 197/2001, Wokanda 2002/12/27; wyrok Sądu Najwyższego z dn. 17.11.1988r., I Cr 255/88, Lex 8929; wyrok Sądu Najwyższego z dn. 14.05.2010r., II CSK 592/09, Lex nr 677750). Powództwo przeciwegzekucyjne, przewidziane w art. 840 k.p.c. nie jest dopuszczalne po wykonaniu tytułu wykonawczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dn. 20.01.1978r., III CRN 310/77, Lex nr 8055).

Bezspornym w sprawie było wyegzekwowanie i przekazanie pozwanemu wierzycielowi kwoty 5.001,33 zł, dłużnik zaś dokonał wpłat na kwotę 11.788,54 zł. Reasumując, wobec wyegzekwowania przez Komornika świadczenia objętego tytułem wykonawczym, wykonalność tytułu wygasła (por. wyrok Sadu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1998 r. sygn. akt III CKN 41/97). Z tej też przyczyny żądanie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w tym zakresie jest niezasadne i nie może być uwzględnione.

Z uwagi na powyższe, Sąd na mocy art. 840 § 1 k.p.c. orzekł jak w pkt I wyroku, oddalając powództwo w pozostałej części jako bezzasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z 100 k.p.c., obciążając nimi pozwanego w całości, uznając, iż powód uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania. W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.617 zł, na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za radców prawnych, powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W pkt IV wyroku Sąd na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.250 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, stanowiących opłatę od pozwu. Sąd miał bowiem na uwadze, iż postanowieniem z dnia 18 listopada 2019 r. powód został zwolniony z kosztów sądowych w postaci opłaty od pozwu.